

— Nadat ze voor het eerst meeging op expeditie, wist Julie Brown, weduwe van poolavonturier Dixie Dansercoer, dat ze wilde delen hoe klein én machtig de mens is. “We zijn zo bezig met wat we kunnen krijgen, maar er is ook een andere zijde: waarvoor sta ik in het leven? Wat wil, mág ik achterlaten?” —

TEKST / Maya Toebat FOTO / David de Vleeschauwer

In haar vroegste herinneringen ziet Julie Brown hoe ze, als kind in het Midwesten, naar de bibliotheek fietst om te lezen over de wereld. “Het noordwesten van Ohio is op veel vlakken een fantastische plek op aarde, maar het is ook heel conservatief”, begint ze te vertellen. “Ik heb altijd een ontdekkingsgeest gehad en wilde weten hoe een Franse baguette, of een Afrikaanse hutconstructie eruitzag. Na die eerste ontdekkingen via boeken volgde de ontdekking van mijn lichaamskracht, door op competitief niveau te tennissen, en van de geest, via een studie zenboeddhisme in San Francisco.”

Op haar 25ste werd ze stewardess, eerst bij Delta Air Lines en daarna bij Sabena Air Lines, waar ze in 1997 Dixie Dansercoer leerde kennen, de poolreiziger die in 2021 zou overlijden na een fatale val in Groenland. “In 1999 ging ik voor het eerst mee met een expeditie: Antarctica 2000. We stonden op Antarctica tijdens de millenniumwisseling en vierden die twaalf keer, want op de Zuidpool komen alle tijdzones samen. Dat was fantastisch. Voor Dixie voelden die zes weken als vakantie aan, maar voor mij was het een ontdekking op alle domeinen: temperaturen tot -35 graden, het gevaar voor frostbite, de uitputting van dagen na elkaar progressie te maken, mijn eerste beklimming. Het was de grootste uitdaging van mijn leven tot dan toe.”

Wat doet het met een mens om op de uithoek van de wereld te staan?

JULIE BROWN. “Ineens word je enorm klein, enorm nederig. Dat is altijd een belangrijke waarde geweest bij mij thuis – mijn vader was een weeskind en mijn moeder kwam uit een gezin ►

dat ook niet optimaal was – maar in Antarctica werd ik nog nederiger tegenover de almachtige natuur. Tegelijk voelde ik een grote kracht. Ik had het zelfvertrouwen om de fysieke uitdaging aan te gaan, mezelf te pushen, maar ook te stoppen wanneer het moest. En ik beseft hoe veel kracht we hebben om de natuur te beschermen. Ik kwam dus terug met het besef: het was een voorrecht om naar Antarctica te gaan. Hoe kan ik dat delen?”

Je bent managing director van Polar Experience, dat poolexpedities organiseert. Hoe ga je daarmee om?

BROWN. “Ik vind dat we allemaal onze verantwoordelijkheid moeten aanschrijven. Ik heb het gevoel dat veel mensen tegenwoordig moeilijk ownership nemen, moeilijk durven zeggen: oké, hier ben ik verantwoordelijk voor. Verder werd ik directeur nadat ik al co-founder was, dus die overgang verliep vlot. Er was al een structuur in de gidsen kenden mij. En het is één ding dat ik ben doorgedaan met onze zaak en niet ben ingestort na Dixies ongeluk. Maar ik moest ook een soort gezinsleider zijn voor onze vier kinderen, die hun papa hadden verloren. Dat was intimiderender in begin, zonder hem.”

Leiderschap gaat dus ook over de touwtjes in handen nemen, in een gezin of naar vrienden toe.

BROWN. “Vriendschap, fantastisch dat je dat vermeldt. In de eerste dagen na het ongeluk kreeg ik zoveel mensen over de vloer, die op zoek waren naar troost. Het was moeilijk om daarvoor energie te vinden. Ik dacht: ik heb niks te geven, ik heb juist zoveel verloren. Maar door samen te komen en verhalen te vertellen, wist ik: ik ben niet alleen, we gaan samen door een verschrikkelijk verlies. Op zo'n moment besef je hoe belangrijk vriendschap is. Ook van vrienden waarvan ik niet wist dat ik ze had. Eerst waren het kennissen, nu voelen ze aan als familie.”

In de poolgebieden werken avonturiers samen met 'onzichtbare' teamleden, zoals logistieke medewerkers. Kunnen we dat ook vertalen naar andere contexten?

BROWN. “Vooral dat elk team onzichtbare teamleden heeft. Dat kunnen mensen binnen het team zijn – werknemers die prima hun werk

doen, maar minder praten en liever achter de schermen blijven – maar ook externen. Er zijn veel mensen die, soms onverwacht, bijdragen aan het succes van een team. Zo is er in Groenland een jager die Dixie heel graag had en die nog altijd zelfgemaakte rendiersaucissen aan de gidsen geeft. Dankzij zulke voedzame snacks hoeft de groep niet te stoppen om te koken tijdens de lunchpauze. Die kleine, motiverende bijdragen hou ik bij op een lijstje en aan het einde van een project, bedank ik iedereen.”

Is nalatenschap een belangrijk thema in jouw leven, onder meer gezien de impact van Dixie's werk en zijn overlijden?

BROWN. “Ik vind dat een mooie gedachte: dat je mensen in stand houdt door hun legacy te delen. Toch wist ik na Dixies ongeluk nog niet dat ik Polar Experience zo vastberaden zou willen voortzetten. Het grootste cadeau was dat de gidsen ook wilden doorgaan. Wij zijn allemaal beïnvloed door Dixies passie: het idee dat alles kan, met de juiste ethiek, het nodige werk en geloof. (Denkt na.) We zijn zo bezig met wat we kunnen krijgen en verdienen. Maar er is ook een andere zijde: wat kan ik geven? Waarvoor sta ik in het leven? Wat wil, mag ik achterlaten? Wat ik wil doorgeven, is wel fel veranderd, nu Dixie er niet meer is. Ik heb maar twee handen. En ik denk dat het soms genoeg is een goed gevoel achter te laten bij andere mensen. Er is al zoveel onrust in de wereld. Dan wil ik een gevoel van vrede achterlaten.”

Wil jij zelf nog naar het ijs terugkeren?

BROWN. “Ik ben niet meer teruggekeerd naar Groenland sinds Dixies ongeval en ik mis het land. Ik wil het ook delen met de kinderen. In de poolstreken heb ik veel meer energie. Er hangt een bepaalde lucht, licht en zuiverheid. Je longen voelen zó schoon aan. Het is moeilijk om naar de poolstreken te gaan en nooit meer terug te keren. Er is geen plek op aarde waar je de immensiteit van de natuur zo sterk voelt.”

OP 10 JUNI 2024 GEEFT JULIE BROWN EEN KEYNOTE OVER LEIDERSCHAP, TEAMWORK, AVONTUUR EN HET OVERWINNEN VAN OBSTAKELS IN CONCERTGEBOUW IN BRUGGE. MEER INFO EN TICKETS OP [GENERATIONNOW.BE](https://www.generationnow.be)

‘IK BEN NIET MEER TERUG-
GEKEERD NAAR GROENLAND
SINDS DIXIES ONGEVAL EN
IK MIS HET LAND. IK WIL HET
OOK DELEN MET DE KINDEREN’